

Krøniken om Skovhistorisk Selskabs første halve sekel

◆ *Børge H. Larsen, Lindum Skovridergård*

Danmarks hyggeligste forening 1953 – 2003

I 1953, den 30. august, samledes skovhistorisk interesse-rede forstmænd på Langesø skovdistrikt, hvor lensbaron H. Berner-Schilden-Holsten havde indbudt til møde. Indbydelsen kom i tilknytning til en artikel i Forstlig Budstikke, hvori Dr. C. Syrach-Larsen havde opfordret til stiftelse af et skovhistorisk selskab, og mødet blev da også den stiftende generalforsamling i Skovhistorisk Selskab.

Næsten alle de tilstedeværende gik nemlig varmt ind for ideen om en forening, der skulle hellige sig skovhistorien. Carl Syrach-Larsen, som især er kendt for sin store indsats indenfor skovtræforædling, var klar over skovhistoriens store betydning for skoven og skovbruget i videste forstand, og han indledte mødet med en redegørelse for, hvilke opgaver, han forestillede sig, at et skovhistorisk selskab kunne løse. Den visionære Syrach-Larsen fremhævede bl.a., at der ved siden af dyrkningen af den højtidelige skovhistorie også kunne være en opgave for selskabet i at fremme interessen for skoven i videre kredse, idet han understregede vigtigheden af kontakten til det skovbesøgende publikum. Blandt de øvrige fortalere for ideen om et skovhistorisk selskab var dagens dirigent, skovrider A.S. Sabroe, skovrider P. Lorenzen og den forhenværende statsskovdirektør F. Krarup, samt

ikke at forglemme dagens vært, lensbaron H. Berner-Schilden-Holsten.

Den stiftende generalforsamling vedtog, at det nye selskab skulle have til formål at fremme interessen for skovens historie i videste forstand, og at dette formål skulle søges opfyldt ved at opmuntre interessen for den skovhistoriske forskning, ved støtte af Jagt- og Skovbrugsmuseet i Hørsholm, ved møder og ekskursioner, samt ved udbredelse af kendskabet til skov i almindelighed. Som midlertidig bestyrelse valgte man: Lensbaron H. Berner-Schilden-Holsten, fhv. statsskovdirektør F. Krarup, Dr. C. Syrach-Larsen og baron M. Schaffalitzsky de Muckadell.

Den første ordinære generalforsamling i selskabet blev afholdt det følgende forår på Jagt- og Skovbrugsmuseet. Her valgtes Carl Syrach-Larsen til selskabets første formand, og en formålsparagraf med samme ordlyd, som den på Langesø foreslåede, blev vedtaget.

Skovhistorisk Selskab fik i begyndelsen adresse i Arboretet, men allerede i 1953 tilbød Jagt- og Skovbrugsmuseet at huse selskabets sekretariat ved lektor P. Chr. Nielsen, der var sekretær fra starten i 1953 og indtil han overtog formandsskabet i 1964. P. Chr. Nielsen var desuden fra 1952 til 1986 forstlig medarbejder og konsulent ved Jagt- og Skovbrugsmuseet, en dobbeltrolle som kom både selskabet og museet til gode. Igennem alle de

100

Carl Syrach-Larsen (1898-1979). Forstkandidat fra 1923. Alsidig, energisk og udadvendt forsker, dendrolog, træforædler og skovhistoriker. Fra 1937-68 forstander for det Arboret, som på hans initiativ blev oprettet ved Hørsholm. Syrach var hovedmanden bag stiftelsen af Skovhistorisk Selskab og dets første formand til 1963 og derfter, livet ud medlem af bestyrelsen. Her tællende årringe på stødet af en 250-årig bøg på Selskabets ekskursion til Støvringgård ved Randers i juni 1956. T.v. Poul Køhler og t.h. senere arboretforstander Bent Søegaard.

mange år har Skovhistorisk Selskab altså haft hjemsted og sekretariat på Jagt- og Skovbrugsmuseet i Hørsholm, men det bør nævnes, at det i mange år var P. Chr. Nielsens hustru, Inger, der udførte en meget stor del af det slidsomme sekretariatsarbejde. Først efter 1985, da museumsinspektør Jette Baagøe overtog jobbet som sel-

skabets sekretær, har museet ydet egentlig sekretariatsmæssig bistand til Skovhistorisk Selskab.

Ekskursionerne har ført os vidt omkring

I overensstemmelse med stifternes hensigter har afholdelse af en forårsekskursion og en efterårsekskursion været det bærende og samlende element i Skovhistorisk Selskab. Og man kan fastslå, at medlemmerne altid har været flittige til at slutte op om disse arrangementer.

Man har aldrig regnet et gennemsnit ud for antallet af deltagere i ekskursionerne. Det kan man måske undre sig over, thi i de forstlige kredse har vi jo altid elsket tal og statistikker. Men i Skovhistorisk Selskab har det altid været det fornøjelige, det interessante, det hyggelige, der har været det vigtigste, - ja, kort og godt skoven og dens liv op igennem tiderne.

Det var ikke for ingenting, at den gamle skovdirektør Poul Lorenzen, så rammende fastslog: "Skovhistorisk Selskab er Danmarks hyggeligste forening". Og det er det fine ved Skovhistorisk Selskab, at her har det seriøse gået hånd i hånd med det hyggelige.

De senere år har tilslutningen til ekskursionerne ligget på ca. 60-70 mennesker. Længere tilbage, især i P. Chr. Nielsens formandstid, var vi ofte over 100 deltagere. Det højeste antal var på Wedellsborg i 1974, hvor vi var ca. 140. Ja, det var en stor flok, og jeg tror også, at skovri-der Quistgaard var lidt overrasket over det store fremmøde. Men turen forløb godt, og selv om vi var mange, fik jeg dog lavet et referat. Da jeg nu i snart 30 år har haft fornøjelsen at skrive ekskursionsberetninger fra mange af turene, har jeg på den måde samlet mange interessante oplysninger om vore skove. Ja, man kunne lave et lille skrift om denne vigtige del af foreningens liv.

Dog, dette skulle ikke være nødvendigt, idet der til medlemmerne udsendes særtryk af disse beretninger, som først (til 1984) Skovbrugstidende, siden i en kort

periode Kristeligt Dagblad, og fra 1985 Rummeteren, har skænket Selskabet. Fra foreningens side har man været meget glad for denne imødekommenhed fra de tre ovennævnte blade. På den måde har de medlemmer, der ikke personligt har deltaget i turene, alligevel kunnet følge med i, hvad der er foregået.

Meget skovhistorisk stof gravet frem

Selskabet har ved ekskursionerne mødt stor imødekommenhed og gæstfrihed fra de involverede skovdistrikter. Distrikterne har gjort et stort arbejde for at gøre dagen til en særlig oplevelse, både hvad angår det skovhistoriske

indhold, men tillige er der blevet lagt vægt på det æstetiske, man vil jo gerne dele glæden over sin skov med andre.

Ved at afholde disse ture har man også hos distrikterne styrket interessen for skovhistorien, og ofte har tilrettelæggelse af turen været medvirkende til, at man på distriktet har fået gravet spændende oplysninger frem fra de støvede arkiver.

Ligedan har der fra ekskursionsdeltagerne ofte tilflydt distrikterne gode informationer. Ja, disse dejlige dage rundt i Danmarks skove er ikke blot en nydelse lige i øjeblikket, men har ofte virket som inspirationskilde for yderligere forstlige studier.

Skovhistorisk Selskab foran stuehuset på Longelse Bondegård på Langelandsekskursionen 31. maj 1959. Siddende på trappen ses ekskursionslederen, skovrider Fløytrup, Tranekær og t.h. ejeren af Bondegård, Laurentine Hansen samt lensbaron H. Berner-Schilden-Holsten, Langesø. Mellem dem ses, stående på trappen dr. Syrach-Larsen og bag ham skovrider Jørgen Abell, Hvidkilde og tidligere skovrider og skovdirektør Poul Lorenzen. På Selskabets initiativ blev der iværksat videnskabelige undersøgelser i gårdens meget varierede, arts- og skovhistorierige skov, Longelse Bondegårds Skov i 1961-62, 1965, 1968 og 1983. Foto: P.C. Nielsen.

Skovhistorisk Selskabs ekskursion til Tjele, 24/9, 1972. I haven ved Ridefogedstuen på Tjele. P. Chr. Nielsen takker godsejer H. H. Lüttichau for den gæstfri modtagelse. Yderst til venstre Poul Lorenzen. Foto BHL.

Den 21. oktober, 1984, Skovsbøl Krat. Et udsnit af det store selskab på 130, der deltog i en spændende tur i Nr. Risager Plantage og Skovsbøl Krat. Foto BHL.

Vemmetofte den 5. maj, 1984. P. Chr. Nielsen og flere af Selskabets medlemmer måler omkredsen på Kirkegårdsegen. Foto BHL.

P. Chr. Nielsen, Gustav Graae (med hornet) og skovrider Jørgen Lassen indleder ekskursionen i Vemmetofte skove den 5. maj, 1984. Foto BHL.

Alsidigt repertoire og fredelige generalforsamlinger

Og hvor er Skovhistorisk Selskabs ekskursioner så gået hen? Igennem de 50 år har man besøgt ca. 100 forskellige skovdistrikter. Når man ser på rækken af ekskursioner, kan man konstatere, at vi har besøgt alle de forskellige egne af vort skovfattige land, fra Tolne i nord til Draved i syd og fra Kompedal i vest til Bornholm i øst, ja selv Skåne har vi været i.

I de sidste mange år er der på forårsekskursionen til lige blevet afholdt generalforsamling, der altid er forløbet glat og fornøjeligt. Man har i regelen ikke brugt meget tid på de enkelte punkter. I mange år var aflæggelsen af regnskabet en virkelig oplevelse, ikke så meget på grund af de store tal, men takket være daværende kasserer Olav Kjersgård, der på en helt enestående måde kunne gøre det morsomt at høre om regnskabet forskellige poster.

Tidligere, for omkring 10 år siden, var der flere indlæg og kommentarer. De senere år har det været meget småt med deltagernes besyv. Kan bestyrelsen tage det som et bevis på, at man er godt tilfreds med den måde, som den klarer de forskellige opgaver på? Man kan kun gisne.

Skovhistorisk set en rig periode

Tiden fra foreningens stiftelse og til i dag har været et frodigt tidsrum for skovhistorien. Der er udkommet et væld af større og mindre publikationer, der berører skovenes historie, og det har været en vigtig aktivitet for Skovhistorisk Selskab at bidrage til at sprede disse, bl.a. ved at udsende særtryk til medlemmerne.

Desuden har Skovhistorisk Selskab været medvirkende til, at flere vigtige publikationer har set dagens lys. De vigtigste publikationer, der er udgivet af foreningen, er Poul Lorenzens "Jagt, Jæger og Skovfolk", "A Treatise on Forestry" af C. D. F. Reventlow, og for et par år siden den

smukke bog "Skovbilleder" af Eiler Worsøe.

Endelig udgav Selskabet ved 25 års jubilæet "Skovens Folk fortæller I". I denne bog er der en meget fin samling af indholdsrige beretninger fra tiden 1750 og op til 1900, alle hentet i den righoldige samling, som selskabets medlemmer gennem årene har opbygget. Publikationen blev mulig ved en testamentarisk gave på 15.000 kr. fra Ingeborg Frederiksen, kunstneren bag selskabets logo.

"Skovens Folk fortæller II", omhandlende perioden 1882 – 1941, blev udgivet i 1990, og det er en bog, man læser med stort udbytte og fornøjelse. Også den er baseret på materiale fra selskabets og museets samlinger. Skovhistorisk Selskab skylder især Den Carlsen-Langeske Legatstiftelse en varm tak for de mange generøse tilskud, som gennem årene har gjort dets publikationsvirksomhed mulig.

Lige nu er bestyrelsen i gang med at samle stof til "Skovens folk fortæller III", fordi vi finder, at "Skovens Folk fortæller-serien" er vigtig. Man skulle synes, at det var nemt at få stof til den slags publikationer, men sådan forholder det sig ikke. Fra bestyrelsens side har vi ofte været bedrøvet over, at ikke flere forstmænd skriver deres erindringer. Mange af skovens folk har haft så rigt og spændende et liv, at det ville være et stort plus for historien, om vi kunne få nedfældet det på papir, eller i et af de moderne hjælpemidler. Vi har fra bestyrelsens side gang på gang opfordret ældre forstfolk til at skrive løs om deres oplevelser med og i skoven, men det er svært at få folk i gang.

Fleere af selskabets medlemmer har dog været meget aktive. I Gustav Graaes samling af lydbånd findes f.eks. optagelser af interviews med alle mulige mennesket fra skovbruget, og her ligger der mange guldkorn gemt. Også komiteen for "Oplysninger om forstmandsboliger" ved Peter Kjølner, Hans C. Jarløv og ikke mindst Harry Petersen har gjort en ihærdig indsats for at samle stof og

billeder af skovens bygninger. Som tak for deres særlige indsats for skovhistorien har selskabet da også gennem årene udnævnt 7 æresmedlemmer (se nedenfor).

Kun fire formænd gennem de 50 år

Kontinuitet har altid præget Skovhistorisk Selskab. Dette gælder også rækken af formænd. Som Selskabets første formand valgtes som nævnt Carl Syrach-Larsen. Det er mit indtryk, at det for en stor del var C. Syrach-Larsens fortjeneste, at formålet med skovhistorisk Selskab fik så bredt et sigte. Syrach-Larsen gik af som formand i 1964, men fortsatte som medlem i bestyrelsen til sin død i 1979.

I 1964 valgtes P. Chr. Nielsen, "P.C." som formand. Han var næsten selvskreven til denne post, idet han havde været med fra Selskabets start som sekretær og fra 1961 var lektor i skovbrugshistorie ved Landbohøjskolen. Ingen var så velbevandret i de danske skoves historie som P. C. , og man kunne ikke finde en bedre ekskursionsfører på studieture i skovens haller. Når vi var på Selskabets ture, og der var tvivl om en eller anden ting, så kunne P. C. altid komme med et velunderbygget svar. P. Chr. Nielsen var utrolig begejstret – og forstod at rive os andre med – når det gjaldt skovhistoriske emner. Især var P. C. meget glad for Johann Georg von Langen, og de spor han har sat sig i de nordsjællandske skove. Jeg husker ikke at have deltaget i en ekskursion, uden at P. C. udtalte: "Jamen, von Langen han gjorde det på den måde" - eller formuleret på en lignende måde.

Ved P. C.'s alt for tidlige død i august 1986 stod Skovhistorisk Selskab pludselig uden formand. Men også denne gang lykkedes det at finde en særdeles vidende og ihærdig formand, idet den samlede bestyrelse pegede på forstkandidat Kirsten Olesen til denne post.

Foreningen har haft mange interessante ekskursioner i Kirsten Olesens tid. Altid var Kirsten i godt humør. Hun

var en formand, der havde styr på tingene, bl.a. fordi hun engagerede sig selv 100% i planlægningen, men også fordi hun havde en klar opfattelse af, hvilken linie selskabet burde følge. I hendes tid som formand blev "Skovens Folk fortæller II" udsendt (Kirsten var selv med i redaktionen), og der blev indsamlet en lang række stemmeoptagelser med en gruppe af skovens folk, der ikke tidligere havde været så meget i fokus, nemlig skovarbejderne. Endelig lå det Kirsten på hjerte, at der skulle rekrutteres unge medlemmer til bestyrelsen. På den måde ville hun både sikre at nye strømninger nåede selskabets medlemmer, og at kontinuiteten var sikret, og det er karakteristisk for hende, at hun insisterede på at gå som formand efter at have beklædt posten i 10 år. Da Kirsten Olesen i 1997 ikke ville mere, valgtes bestyrelsen endnu en gang en tidligere sekretær, nemlig direktøren for Jagt- og Skovbrugsmuseet, Jette Baagøe, som formand.

Arbejdet i bestyrelsen

I bestyrelsen for Skovhistorisk Selskab har der aldrig været revolutioner eller lignende voldsomme hændelser. Bestyrelsens kontinuitet har været et historisk selskab værdigt. Personlig husker jeg, at da jeg trådte ind i den hyggelige samling, betroede et af de ældre medlemmer mig: "Når du kommer ind i Skovhistorisk Selskabs bestyrelse, kommer du aldrig ud igen".

Normalt bliver der afholdt eet bestyrelsesmøde om året, og det er i begyndelsen af januar. Mødet afholdes naturligvis i Hørsholm. I P.C.'s tid foregik det i hans lejlighed på Folehavevej 21, hvor Inger Nielsen vartede bestyrelsen op på en uhørt hyggelig måde. I dag samles vi også hyggeligt om det lange bord i Jette Baagøes kontor (efter at den nye, store bygning er taget i brug foregår mødet naturligvis der). Efter en ydmyg frokost, hvor vi kan behandle alle aktuelle og andre emner fra skovbrugets verden, går vi over til dagsordenen og gør en ihær-

Den 1. oktober, 1988. Kirsten Olesen (Selskabets formand 1986-1997) og Børge Jensen (mangeårigt medlem fra Aalborg og dygtig musiker) kalder med parforcehornet (iflg. Gustav Graae stammer hornet fra Gyldenholm. Parforce-hornet er skænket til Skovhistorisk Selskab af Gustav Graae) til samling ved mindestenen for forstinspektør G. W. Brüel. Foto BHL.

Harreskoven, den 7. maj, 1988. Skovrider E. Laumann Jørgensen beretter med ildhu om alle de fortidsminder, som han har studeret så ivrigt. Kirsten Olesen (t. v. for Laumann) og Gustav Graae lytter andægtigt. Foto BHL.

Den 4. maj, 1991. Fra ekskursionen til Odsherred skovdistrikt, hvor vi fik forevist den gamle barklade. Foto BHL.

Den 4. maj, 1991, ved Højby Sø. Kirsten Olesen, smilende og begejstret, som vi kender hende fra mange ekskursioner, takker skovrider Arne Jørgensen for en dejlig dag. Foto BHL.

Løvenholm den 19. oktober, 1985. Ude i Eldrup skov fortæller statsgeolog Svend Th. Andersen (mangeårigt medlem, der på mange ture har berettet om de spændende pollenanalyser) om de omfattende undersøgelser i forskningsområdet med vintereg og bøg. Foto BHL.

dig indsats for at tilrettelægge foreningens aktiviteter på bedste måde for den kommende periode.

Den største opgave, bestyrelsen har løftet i de sidste år, har naturligvis været tilrettelæggelsen af festlighederne i forbindelse med Selskabets 50 års jubilæum, og her er der grund til at nævne den helt særlige indsats, som Bo Fritzbøger og Peter Friis Møller har ydet.

Som nævnt går alt roligt og fredeligt til på bestyrelsens møder. Noget af det mest rebelske, jeg har været med til, var, da et medlem foreslog, at vi skulle have et nyt logo (bomærke) i foreningen. Da måtte jeg sige stop. "Nu har vi i alle de mange år anvendt Ingeborg

Frederiksens historiske tegning af Danmarks ældste træ, Kongeegen, som vort logo. - Vil man lave om på det nedlægger jeg mit mandat". Så blev der ikke talt mere om det. Da jeg fortalte om denne "sag" til en norsk kollega udi skovhistorien, sagde han; "Du skal passe på. Du risikerer, at de siger, ja, men så gør du bare det".

En trofast medlemskare

Ved Skovhistorisk Selskabs start i 1953 var der 52 medlemmer. På 25 årsdagen i 1978 var medlemstallet steget til 375. Senere er antallet gået yderligere frem, og efter en "hvervekampagne" nåede vi efterhånden op på 450-500 (det nøjagtige tal kender jeg ikke). I 2003 er der 345 medlemmer. Når vi betragter antallet af medlemmer op gennem tiderne, må man sige, at medlemmerne har været meget gode til at slutte op om foreningens arbejde. Medlemskaren fordeler sig ret jævnt ud over landet, skønt der er overvægt af medlemmer i Nordsjællands-

Skovhistorisk Selskabs "Kraftcenter" – bestyrelsen – samlet til møde den 4. januar, 2002 i Jette Baagøes hyggelige kontor på Jagt- og Skovbrugsmuseet i Hørsholm. Fra højre, i forgrunden, Jette Baagøe (formand). Mod væggen: Bo Fritzbøger (sekretær), Peter Friis Møller, Lars Bendix Poulsen (kasserer) og yderst til venstre Peter de Neergaard. - På billedet mangler Leif Madsen og Børge H. Larsen (fotografen).

området og i Østjylland.

Hvem er det nu, der er medlemmer i dette ærværdige selskab? Ja, igen mangler vi en nøjagtig statistik. Der er naturligvis en del af skovens folk, der har ment, at de ville være med. Men mange af de forstlige medlemmer melder sig først ind i en moden alder, – når de selv er ved at blive historiske.

Dog størstedelen af medlemmerne findes uden for skovdiget. Og det er mennesker med meget forskellig baggrund, – men et har de til fælles; de holder alle af skovhistorien og skoven. På den måde har foreningen levet op til formålsparagraffen om udbredelse af kendskabet til skoven i almindelighed.

Da en af mine gamle lærere fra "pogeskolen" var blevet medlem og havde deltaget i flere ekskursioner, betroede han mig: "Det er så dejligt at være med på Selskabets ture. Alle snakker med alle, og der er ingen af skovens folk, der taler ned til os ikke-skovfolk".

Syv æresmedlemmer er blevet udnævnt i Selskabets 50-årige liv

Foreningens første formand blev også dens første æresmedlem. Personlig har jeg een gang, i 1955, hilst på Syrach-Larsen. Desuden var vi i skriftlig forbindelse, da jeg i 1960 blev medlem i foreningen, og endelig har vi korresponderet om en stor Lawson-cypres, der stod ved gavlen på hovedbygningen på Store Frederikslund.

Det næste æresmedlem blev skovdirektør Poul Lorenzen, der var meget optaget af skovhistoriske emner. Jeg husker, at Poul Lorenzen var en værdsat deltager i vore ekskursioner i mange år. Poul Lorenzen var altid glad at have med på ekskursion, idet han ofte kom med interessante beretninger. Jeg erindrer, at da Selskabet i 1973 besøgte Tjele, havde Lorenzen medbragt "Marie Grubbe" af I. P. Jacobsen. På en fin måde foretog Lorenzen et stykke af denne klassiker.

Lorenzen var en seriøs skovhistoriker. Som en anden forstmand udtalte om Lorenzen: "Han er en god fortæller, og han kan berette den samme historie gang på gang, – og med de samme ord". Dette er en historisk dyd. – Mange andre vil nok lægge lidt til en god historie hver gang, – og på den måde bliver den ofte mere fornøjelig – men mindre sandfærdig.

Den 3. i rækken blev Aksel S. Sabroe, der i mange år var skovrider på Boller. Sabroe så vi næsten altid på vore ekskursioner, og han skrev mange indholdsrige og læseværdige artikler om skovdyrkning samt to dejlige bøger. Den ene "Skoven set indefra" er ment som en fører og vejleder for den interesserede skovgæst. Den anden bog hedder "Udenfor skovvejene" fortæller om Sabroes meget spændende liv, og er skrevet med hans specielle humor.

Sabroe samlede altid på historier om og fra skoven, så når vi var på ekskursion, enten med Skovhistorisk Selskab eller Dansk Skovforening, gjorde han altid flittigt notater. Alt dette materiale er deponeret hos Skovhistorisk Selskab.

Sabroe var en virkelig skovdyrker for Herren. Jeg erindrer for mange år siden på en ekskursion til Salten Langsø skovdistrikt, da vi stod i en gammel ædelgranbevoksning, hvor selvsåningen væltede op. Der blev spurgt: "Hvad skal man gøre her?" En ung, ihærdig forstkandidat svarede: "Ryd det hele og plant noget nyt". Sabroe kiggede på den unge mand, kneb monoklen fast, tog hatten af og sagde: "Jeg tager i ærbødighed hatten af for dette naturens værk, – og mener at man naturligvis skal bygge videre på selvsåningen".

I 1982 blev skovrider Gustav Graae æresmedlem. Gustav Graae havde vi stor glæde af på vore ture. Han var fast hornblæser, enten han nu brugte Fürst Pless-hornet eller truttede på det gamle parforce-horn for at samle selskabet. Foruden det store arbejde med optagelser af

forstlige erindringer på lydbånd, skrev Gustav Graae sammen med søsteren Lisbet den festlige bog "Jagtsproget" (1973).

Som mangeårigt bestyrelsesmedlem blev overassistent Harry Petersen i statsskovbruget udnævnt til æresmedlem for sin "skjulte" indsats på det skovhistoriske område. Ville man have skovhistoriske oplysninger, kunne man trygt henvende sig til Harry Petersen, der havde et utroligt kendskab til, hvad der var sket i statskovvæsenet. Iøvrigt henviser jeg til de smukke "Mindeord-hyldestanker" i "Nyt fra Skovhistorisk Selskab 2003".

Endelig blev der udnævnt to nye æresmedlemmer ved generalforsamlingen på Langesø den 3. maj, 2003. Kirsten Olesen blev meget fortjent hædret på denne måde for sit store arbejde for Selskabet, først som bestyrelsesmedlem og derpå som formand i 10 år. Det andet nyudnævnte æresmedlem – og lige så velfortjent til denne hædersbevisning – er Henrik Staun. Gennem udgivelse af "Danmarks Skove" og "Danmarks træer og buske" (sammen med Peter Friis Møller), en smuk frimærkeserie med danske træer og senest hans arbejde med Langelands skovhistorie¹⁸⁶, har han i høj grad bidraget til at forøge befolkningens muligheder for at opdage de danske skoves værdier også skovhistorisk set. Staun har også gjort meget for i praksis at værne om skovenes naturværdier og kulturhistoriske spor. Han har opdraget mange danske forstmænd og afholdt et utal af ekskursioner, hvor han har fået folk til at forstå betydningen af at bevare skovenes mangesidede værdier.

Skandinavisk samarbejde

Skønt danske skove og skovbrug adskiller sig meget fra skovene i de nordiske broderlande, så har danske forstfolk altid haft et frugtbart samarbejde med kolleger i det øvrige Norden.

Nu skal man jo ikke prale – men alligevel. Skønt Danmark ejer lidt skov sammenlignet med de skandinaviske lande, så var det her i landet, at man først fik stiftet et skovhistorisk selskab.

I 1990 blev "Skogshistoriska Sällskapet" stiftet i Stockholm, og i 1994 fulgte oprettelsen af "Skogshistoriska Sällskapet i Finland". I Norge varetages de skovhistoriske interesser af Skogsmuseet i Elverum.

Der foregår et godt samarbejde mellem Nordens skovhistoriske selskaber, sidst manifesteret ved "Skovhistorisk konference", den 12. juni, 2003 i Hørsholm og ved et møde i "Kontaktgruppen for de nordiske skovhistoriske selskaber og museer", den 13. juni på Jagt- og Skovbrugsmuseet.

Ved forskellige møder og konferencer i de øvrige nordiske lande har Skovhistorisk Selskab været repræsenteret, og vi har selv arrangeret en ekskursion i Danmark for "Skogshistoriska Sällskapet" for et par år siden.

I 1993 havde Skovhistorisk Selskab en særdeles vellykket og interessant ekskursion til Småland under ledelse af professor Lars Kardell, der førte os rundt til mange historiske og farverige steder, – sent vil vi glemme besøget på herregården Tagel.

I år 2001 fulgte vort næste besøg i Sverige, hvor jägmästare Anders Ekstrand og skogsförvaltaren Rune Andersson tog os på en meget afvekslende tur i Kullaskogen og i Nytebodaskog, – jeg lugter endnu røgen fra sortkrudts-bøsserne, da vi blev overfaldet af snaphanerne midt ude i skoven.

Det er mit indtryk, at det nordiske samarbejde prioriteres højt i alle de nordiske lande, og det bør vi holde fast i. Til slut vil jeg ønske for Skovhistorisk Selskabs medlemmer, at de næste 50 år vil blive lige så rige på dejlige oplevelser, som det svundne halve sekel har været for "Danmarks hyggeligste forening". ♦

¹⁸⁶ Udkommet 2005: *Skove og skovbrug på Langeland - fra istid til nutid*. Langelands Museum, 559 s.